

פרשת שמות

לראות את יד ה'

ותשלח את אמתה

מובא במדרש רבה אָמרוּ לָהּ שפחותיה לבת פרעה שהביאה את משה בְּבִרְתוֹ מִנְהַגוֹ שֶׁל עוֹלָם מִלֶּךְ גּוֹזֵר זָרָה (אפילו) וְכָל הָעוֹלָם אֵינָן מְקַיְמִין אוֹתָהּ וּבְנֵי וּבְנֵי בֵיתוֹ מְקַיְמִין אוֹתָהּ, וְאֵת עוֹבְרֵת עַל מִצְוֹת אֲבִיךָ וּמְצִילָה תֵינוּק יְהוּדִי (משה רבנו) מִיַּד בָּא הַמַּלְאָךְ גְּבַרְיָאֵל וְחִבְטָן בְּקֶרְקַע וְהָרַגוּ.

בבטוח ותשלח את אמתה ותקחה ישנה מחלוקת בין רבי יהודה ורבי נחמיה, אחד אמר אמתה היינו ידה כיון שהיה צריך לכתוב שפחתה וכתב אמתה לכן הכוונה לידה, והסיבה שהתורה כתבה בלשון אמתה ולא בלשון ידה לומר שנעשה נס גדול שידה (אמתה) התארכה מאד, השתרבבה ידה הרבה עד התיבה של משה רבנו, ורבנן אומרים בת פרעה מצרעת היתה, לפיכך ירדה לרחץ, פינו שנגעה בתיבה בתפאת, לך חמלה על משה ואהבה אותו אהבה יתרה:

אנו רואים בפרשה שפרעה גזר גזרה שכל הבן הילוד היאורה תשליכוהו ובאותו יום שנולד משה אמרו לו האצטגנינים שהיו נולד מושיען של ישראל ולכן נוסף על הגזירה הכללית של כל תינוקות היהודים גזר גם על כל התינוקות של המצריים אלפי תינוקות שנולדו באותו יום פרעה הרג את כולם והיחיד שניצל זהו דווקא התינוק שבגינו סבלו גם המצרים שהרגו את תינוקם ומי מציל אותו אחת ולא אחרת בת פרעה והיכן הוא גדל בבית של פרעה התינוק שפרעה כל כך חיפש אותו ופחד ממנו, לומר לנו שרק הקבי"ה הוא ולא אחר מנהיג את העולם הוא שולט בכל הבריאה התינוק שבגינו גזרת את גזירותיך אתה פרעה ולא אחר תגדלנו, זה מלמדנו ומחדיר בתוכנו עמוק שרק הקב"ה הוא זה שמנהיג את העולם

טיטוס הרשע שעלה על הספינה הקב"ה הנהיג רוח סערה להטביע את טיטוס הרשע אמר טיטוס כנראה אלוקיהם של אלו חזק רק בים כמו שהמית את המצרים בים ע"ל אמר לו הקב"ה יש לי בריה הקטנה ביותר ויתוש שמה נראה אם תצליח לנצחה וכשהגיע ליבשה נכנס לו יתוש למוח וגדל וגדל עד שאכל לטיטוס הרשע את כל מוחו ומת.

בכל צעד ושעל מחובתנו לראות את יד ה' במלחמות האחרונות כולם ניסים גלויים מלחמת ששת הימים מפקדים ישראלים ראו שמפקדים אמריקאים מנתחים קרבות של מלחמת עולם השנייה אמרו להם למה אתם לא מנתחים את מלחמת ששת הימים אמרו להם האמריקאים הגויים אנו לא מנתחים ניסים

המלחמה עפרת יצוקה סה"כ שמונה חיילים הרוגים שכננסו לתוך עזה ציפו ה' ישמור למאות הרוגים כך אמר הרב הצבאי וודאי שכל חייל הוא עולם מלא מכל מקום ציפו למאות ונהרגו רק שמונה. מלחמת עמוד ענן מתוך אלף וחמש מאות טילים רק כמה הרוגים בודדים שאלו שייך ערבי אינם יודעים לכוון אמרו לו תאמין לנו שאנו יודעים אלא שאלוקים של היהודים מסיט לנו את הטילים חייבים אנו להודות על כך.

כתוב בתהילים לעושה נפלאות גדולות לבדו שואל מדרש תהילים בוודאי שרק הקב"ה לבדו עשה נפלאות אם כן מה הפירוש לבדו אומר המדרש שיש ניסים שרק הקב"ה יודע עליהם שנעשה לאדם ובעל הנס כלל אינו יודע שנעשה לו לכן כתוב לעשה נפלאות גדולות לבדו שיש מקרים שרק הקב"ה יודע על הנס לכן תמיד נודה לבורא עולם בכוונה ובשמחה על כל הטובות עם על מה שאיננו יודעים ונביא מקרה שהקב"ה שבר את רגלו ובזכות זה נודע לו שזה מה שהצילו ואז פיו מלא תודה לה' כי אנופת זה תודה שלה' שגרמת לי היזק זה

מניסי מלחמת המפרץ

מניסי מלחמת המפרץ? 19- טילים!! נפלו בירמת גן' ית אביב' וה'רצליה'... 15,000 בתים (חזקים העשויים מבלוקים ושפרץ. לא אבן ירושלמית) ניזוקו קשה... רובם קרסו! 4,500 תקרות צנחו, ו... אין הרוגים!!! כמה חומר נפץ יש בטיל סקאד? בטיל סקאד רגיל יש 250 ק"ג של חומר נפץ!!! ועוד 100 ק"ג חומר נפץ הודף!!! (למי שמבין - זו עוצמה של 14,635 רימוני יד!) מה זה חומר נפץ הודף?

100 ק"ג של חומר נפץ הודף, יכול להזיז בנין של כמה קומות בקלות ולהעפיר אותו כמה מטרים...!!! 350 ק"ג של חומר נפץ לכל 39- טילים... ואין אף לא הרוג אחד!!! נופל על אדם בנין שלם, הריסות במשקל של טונות, באים דחפורים, מוציאים טונות של בטון מעליו... הוא קם, מנער את הבגדים והולך. הוא ניגש למדי"א, בודקים אותו והכל בסדר... אפשר בכלל להבין דבר כזה?! אנשים ישבו בחדרים האטומים, הסקאד נכנס מהסלון ויצא מהמטבח... המנוע של הסקאד

מרב החום שפלט, התיך את כל הכלי זכוכית שהיו בסלון. אומרים אלו שישבו בחדר האטום: "שמענו פיצוץ גדול אבל לא הרגשנו כלום! שום חום לא היה לנו!"... אחת אומרת: "אפילו הניילון לא זו מהמקום!"... כתבות ענק בעיתונים חילוניים (שלא חשודים לחוק ביראת שמים) פרסמו על יהודי אחד שבאותו רגע ששמע את האזעקה: 'יחש צפני' נהיה לו בלגן בבטן... אז הוא לא יכל לרוץ לחדר האטום, במקום זה הוא רץ לחדר "אטום" אחר (של ה...00). הוא סיפר שהיה לו רק 5 דקות מהאזעקה ועד שחרור הטיל. עוד לא הספיק לצאת לו... הייתה פגיעה ישירה של טיל בבנין שלו!! כשהוא קם ללכת, היה פיצוץ עז... הוא מסתובב אחורה ורואה שהאסלה והניאגרה התעופפו... לא נשאר כלום מאחוריו!... הוא לא עף, אבל הניאגרה עפה! - ההדף העיף לו את כל האמבטיה... והוא נשאר על עמדו! ללא שום פגע! הייתכן כדבר הזה...!?! פלא פלאים. הקב"ה הראה לנו שהוא ורק הוא שולט בנעשה! - כדי שנגיע למסקנה האחת והיחידה:

המבצע להפצת הכור העירקי "תמוז" בעלון של הידברות
מביא את עיתון במחנה שאינם חשודים שקשורים לדת וכותב על שרשרת ניסים שקראה להם בזמן התקיפה ובכל זאת המבצע הצליח וכל המטוסים חזרו לבסיסים בשלום למרות שכבר בהתחלת המבצע ירטו שיחה של חוסיין מלך ירדן שמתרה בעירקים שראה מטוסים שטסים לכיוון עירק להפציץ את הכור וכן בחזור העירקים היו אמורים לזהות אותם ולא זהו את המטוסים

בספר "עלינו לשבח" שם מופיע סיפור שבשנת תשי"ן התפוצץ מפעל תע"ש סמוך להרצליה. מפי אחד העובדים, אדם זה מסווג במפעל בתחום בטחוני ורגיש במיוחד, נחשב לאחד העובדים המסורים ביותר, ומעולם לא נעדר ואף לא איחר לעבודתו. וכך הוא מספר: באותו בוקר התנהל הכל בעצלתיים. זה החל כשהתעוררתי מאוחר, מה שלא קרה לי מעודי, ונדהמתי להיווכח שאיחרתי את זמן ההסעה הקבועה. למרות כל הבלבול, נזכרתי שאחד משכני סיפר לי אמש שהבוקר הוא נוסע לחיפה. למזל, הצלחתי עוד להשיגו בבית, והוא נענה ברצון לבקשתי להצטרף אליו לנסיעה. התכנון היה שארד בהרצליה ומשם אגיע כבר בדרך כלשהי למפעל. ירדתי במדרגות לכיוון דירתו של השכן, והנה שוד ושבר: מעדתי והתגלגלתי מכל המדרגות. לא ידעתי מה קורה לי היום. השכן היה מוכן להמתין כמה דקות, אך לאחר שהרגשתי כאבי תופת ברגליים ובבתי החזה, לא יכולתי להצטרף לטרמפ.

משנרגעו הכאבים קמעה, עשיתי מאמץ נוסף להתקשר לחבר היוצא ברכבו לכיוון המפעל, ולפתע - ללא כל הודעה מוקדמת - פסק הטלפון לעבוד, וזמן קצר לאחר מכן נשמעו פיצוצים בגוש דן. ליבי לא בישר טובות. כבר אז, באותן דקות, כשאף אחד לא ידע עדיין מה פשר ההתפוצצויות העזות, הייתה לי הרגשה שהעיכובים המוזרים שאירעו לי באותו בוקר, קשורים לכך. אבל רק כשהתוודעתי לגודל האסון ולמה שהיה עלול לקרות לי, מאחר שהבונקר שבו אני עובד ממש צמוד למקום האסון, הבנתי וידעתי שיש השגחה פרטית בעולם. כתוצאה משריפה שפרצה במפעל, עלו כמה בונקרים באש, ואני, שלא איחרתי מעודי, הייתי אמור לשהות כבר בשטח!!! תוך כדי ההודעה לבורא עולם על נס ההצלה הפלאי, חשבתי: הרי אף פעם לא קרה לי שהתעוררתי מאוחר! אף פעם לא שברתי רגל. גם הטלפון בדירה היה משך כל השנים במצב תקין, מה קרה לפתע באותו בוקר? מה קרה! -! הקב"ה ביקש לפדות את נפשך מצרה גדולה! אבל אדם שאינו חי באמונה יכול באמת לצאת מדעתו למראה כל העיכובים הללו, ולשאול מדוע זה קורה לי דווקא עכשיו, כשאני צריך לצאת לעבודה? מדוע אני שובר את הרגל דווקא כאשר השכן ממתין למטה, ומנוע הרכב שלו כבר פועל? רק האדם היודע שכל מעשיו מושגחים, ואין אפשרות לשום בריה להזיקו ולו באצבע קטנה יכול לחיות בהרגשה ברורה שכל העיכובים הם לטובתו, וממילא אין על מה להתרגז...

כשאני מהרהר לרגע מה היה עלול לקרות לי אם הייתי מגיע באותו בוקר לעבודה בזמן, אינני יכול שלא לצאת בריקודים ובמחולות למול הנס הגדול שהייתי עד לו במו עיניי ורגליי.

סיפור יהודי שביקר במצרים לפני מספר שנים סיפר כי בעת שישב בבית קפה ניגש אליו בעל המקום וסיפר לו "אני לחמתי נדנכם במבצע קדש במדבר, הסתערנו עליכם, הייתם מעטים ואנחנו רבים, אך לפתע הייתה סופת רוחות ועפר נפל מן השמים, נפלנו כולנו פגרים מתים, אני ניצל, אני נשארתי יחידי בפלוגה". אלוף משנה אורי בן ארי, מח"ט חטיבה 7, כותב בספרו "נוע נוע סוף": "כמעט בלי פקודות, תוך 3 ימים, הגענו חמש עשרה קילומטרים מקו התעלה, המצרים השאירו נעליים וברחו..."

שבת שלום ומבורך

כידוע משה רבנו בקש מפקעה שינוח בשבת כדי שכן תפוקת העבודה תגדל והוא הניח להם לשמור שבת להלן סיפורים על שבת קודש

חזק מתנים ואמץ כחסח הגאון רבי רפאל כדיר צבאן זצ"ל: מעשה בפרץ גדר, שפתח חנותו בשבת. שלח הרב להזהירו, ולא שת לבו. לשבת הבאה הייתה חנותו סגורה, כי חלה במחלה קשה. הבינה אשתו למקור המחלה, ובאה לפני הרב לבקש מחילה. שמע הרב, ולא ענה. הלכה בפחי נפש. הגיעה לביתה, וראתה שמצבו החמיר. מהרה אל הרב, והתחננה על שתי בעלה. שועה שסייר הקפדתו, ושתק. שבה לביתה, ומצאה שבעלה עומד למות. חזרה בשלישית. קראה: "אם אין מעלתו עושה בנין בעלי, יעשה בגללי, שלא אשאר אלמנה!" נענה הרב ואמר "טעות בידך! לא בגללי הוא חולה, ולא בגללי ירפא. השבת תבעה עלבונה, ויכולה היא שתרסחם" אם יפסנה. אזי יתקיים בו: "שבת היא מלזעוק, ורפואה קרובה לבוא!" שוב לביתך ואמרי לו, שאם יקבל על עצמו לשמור שבת כהלכתה ולא יפרוץ בה פרצות, יעמוד מחליו!" מהרה לביתה, והשיגה הבטחתו. בתוך שעה קלה חלה הטבה במצבו, וכעבור כמה ימים הבריא כליל והקפיד על שמירת השבת. ("שירי הנפש", בראשית אות ד).

רפואה בזכות השבת

מסופר על האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל (בבא סאלי), שיום אחד הופיע לפניו בחור על כסא גלגלים, הבחור ישב לפני האדמו"ר וסיפר שנפצע במלחמת יום הכפורים, ולאחר סידרת ניתוחים נשאר רתוק לכסא גלגלים כאשר רגל אחת בכלל לא מתפקדת, מצב הרגל אף החל להתדרדר והיה חשש שיצטרכו לקטוע לו אותה. אותו בחור שהיה מרוחק מתורה ומצוות שוכנע במצב על יאוש לנסוע לנתיבות לי חצדק, אולי יש אמת בכל אותם סיפורים ששמע על ה"סיסים" שיכול הצדיק לעשות, שמע הרב את סיפורו של החבור, פנה אליו ושאלו: תפילין אתה מניח בכל יום? לא, ענה החבור, על השבת אתה שומר? - לא, באה התשובה. אם כן, התפלא הרב, "תן תודה שרגל אחת שלך בריאה" הרי את הכח אנו מקבלים מאתו יתברך, ואם אין אנו עושים את רצונו, בידו לקחת מאתנו את אשר נתן לנו ולשתק אותנו כליל, ואתה שאינך הולך בדרך התורה והמצוות, מה שכן יש לך הוא מתנת חיים.

מששמע זאת החבור "פרץ בבכי מר", שגרם התרגשות אצל כל הנוכחים, לאחר שנשתררה דומיה בחדר, היישיר הרב את מבטו אל עיני החבור ושאלו: אם אברך ברפואה שלמה, ותוכל לקום על רגליך, האם תהיה מוכן לקבל עליך עול מצוות? כן, באה התשובה. אם כן, אמר הרב תן לי ידך, ואני מברך אותך ברפואה שלמה לעבודתו יתברך, לאחר שנישק החבור את ידי הרב, אמרו לו הנוכחים "לנסות" לקום על רגליו, להפתעתו הצליח מיד לעמוד, ואף לצעוד מספר צעדים ללא עזרת איש... בעודו "המום" מהשינוי הכביר שחל במצבו, ניסה להלך במהירות יותר גדולה, ועד מהרה מצא את עצמו ליד דלת דירתו של הרב. בקפיצה יצא החוצה, והחל לרוץ כשהוא פונה לעוברים ושבים בשאלה, היכן יש טלפון ציבורי? הטלפון הקרוב ביותר היה "בישיבת הגב" מרחק "כמאתיים מטרים" מבית הרב, לשם הגיע החבור "בריצה", ובהתרגשות לא רגילה דיבר עם משפחתו, וסיפר להם בפרטורטו את אשר קרהו בבית הרב. בחורי הישיבה ששמעו בהשתאות את סיפורו לא האמינו למשמע אוננם, אך לאחר שחזר על סיפורו נתפסו לאווירת התעלות נפלאה, שלבו יד ביד ויצאו "בריקוד של שמחה" ביחד עם החבור להודות להקדוש ברוך הוא על הישועה הגדולה. יותר מאוחר הגיעו רבים לבית הרב והשתתפו עם בסעודת הדיה מיוחדת לכבוד חס הגדול. החבור המאושר שמר את הבטחתו ושינה באופן יסודי את אורחות חייו, אך לא רק הוא חזר בתשובה, אלא רבים שנוכחו ושמעו את הסיפור לא שכחוהו זמן רב והתחזקו באמונה ובריאת שמים. (מאור ישראל)

התפוצץ החפץ חיים בכני

מסופר על עשיר גדול שחי בזמנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל, וכפי גודל עושרו וממונו כן גודל צרותיו, שהתבטאו במחלתו הקשה ומחלות בני ביתו, אשר כל הרופאים אמרו נואש ולא יכלו להעלות ארוכה ומרפא למחלותיהם.

יהודי זה היה "רחוק" מאד מתורה ומצוות, והפעיל את עסקיו אף בשבתות כמימי חול רגילים. לימים נזדמן לעשיר זה להפגש עם סוחר גדול שהיה ירא שמים ומדקדק במצוות, ובאותה הזדמנות תינה לפניו את צעריו, כי מצבו בכי רע, וכי כל הממון הרב שיש לו אינו שווה מאומה, בו בזמן שכל משפחתו סובלת יסורים קשים ומרים, ומיני מחלות שונות שאין להן תרופה.

הסוחר הציע לעשיר לגשת אל ה"חפץ חיים" ולבקש את ברכתו. אולם העשיר שהיה רחוק מחיי תורה ומצוות, דחה כלאחר יד הצעה זו, באומרו: וכי "הרב הוא מלאך" שתייה באפשרותו לשנות את הטבע? אך הסוחר הפציר בו מאד עד ששיכנעו לגשת לצדיק. כשנכנס הלה לבית הרב "פרץ בבכי מר", ובתוך כך סיפר על היסורים והמחלות שלו ושל בני ביתו, וביקש והתחנן מהרב שיאיל בטובו לברכו. אך הרב במקום לברכו, אמר לו תן לי את ידך, ואז "לחץ" הרב את ידי העשיר ואמר: "לקראת שבת לבו ונלכה כי היא מקור הברכה", אם ברצונך ברכה, תתחיל לשמור שבת ואל תברכה תבא מאלה.

התנצל העשיר בפני הרב ואמר: אדוני הרב! וכי סבור אתה שיכול אני בקלות לשמור שבת, והרי יש תחת ידי עשרות מפעלים וסגירתם ביום שבת תגרום לי הפסד של הון עצום? כשמוע הרב את דברי העשיר, שוב לחץ את ידו באומר: לקראת שבת לבו ונלכה כי היא מקור הברכה, והרי כבר אמרת לך, שהשבת היא ורק היא הברכה, ואם תשמור את השבת, הברכה תבוא מאלה. העשיר לא ידע את נפשו מרוב צער ולא היה מענה בפיו.

אך לאחר זמן מה התעורר כאילו ממשבתו ואמר: אדוני הרב, חשבתי ברגע זה על פתרון נפלא, הרי בעוד כעשרים יום תסתיים השנה הנוכחית, ואז אסכם את ההכנסות וההוצאות של כל המפעלים והחניות, ולשחר מכן אתחיל לשמור את השבת, ואם כן, תרשה לי אדוני הרב לחלל רק עוד שלש שבתות...

כששמע הצדיק דברים אלו, "התפרץ בכח" באמר: בני בני, וכי חושב אתה שהשבת היא שלי, שאוכל להרשות לך לחלל אותה, אילו השבת הייתה שלי באופן פרטי לא היה איכפת לי להרשות לך לחלל כמה וכמה שבתות, אולם השבת היא של הקדוש ברוך הוא בורא כל העולמות, ואם כן איך אוכל להעני להרשות לך לחלל שלש שבתות? 'התרגש' העשיר מדבריו של החפץ חיים האמתיים והמאליפים, ובקול חנוק מדמעות אמר: אדוני הרב, אילו הייתי יודע שהשבת היא כל כך חמורה, לא הייתי מעזי לחלל אפילו שבת אחת, מקבל אני

עלי בלב שלם להתחיל לשמור שבת. ואז בירכו הצדיק בברכת רפואה שלמה לו ולכל בני משפחתו, ואכן לא עברו "ימים מועטים", וכולם התרפאו רפואה שלמה, ומני אז שקד על שמירת השבת ושאר מצוות.

חזרו בתשובה בזכות נרות שבת

משפחת פ. לא הייתה שומרת מצוות, אך הנה גדלה הילדה וצריכים היו לשלוח אותה לגן ילדים, ובקרבת הבית לא היה אלא רק גן דתי. החליטו ההורים כי עדיף לשלוח אותה לגן בקרבת הבית, גם אם הוא דתי, מאשר לשלוחה לגן שאינו דתי, הנמצא במקום רחוק יותר. ביום שיש אחד חזרה הילדה לביתה ואמרה לאמה: אנחנו לא מדליקים נרות, וזהו... חזרה הילדה התרגזה האם ואמרה: אנחנו לא מדליקים נרות, וזהו... חזרה הילדה והפצירה באמה: אבל הגננת אמרה!... גערה בה האם וצעקה: הניחי לי, בבקשה, אצלו לא מדליקים נרות! הילדה לא הרפתה והודיעה לאמה בצורה נחרצת: אם את לא תדליקי נרות, אני אדליק! האם יצאה מכליה והזהירה את הילדה כי תעניש אותה בצורה קשה אם תעזי להמרות את פיה. אבל הילדה לא שמעה אליה, הלכה לבדה לחנות המכולת ובקשה שתי נרות. בעל החנות חשב לעצמו: הלא אין הם מדליקים אף פעם נרות, מה קרה, איפוא, שהילדה באה לבקש נרות? אין זה אלא שיש להם יום זכרון במשפחה, ולכן נתן בידה שני "נרות נשמה". הלכה הילדה הביתה, הסתגרה בחדרה והדליקה את שני נרות הנשמה. לפתע נכסה האם לחדר הילדה וראתה לתדהמתה שני נרות נשמה דולקים... מה זה? שאלה בסערת רוח. את לא רצית להדליק ענתה הילדה הדלקתי אני שני נרות, אחד בשבילך ואחד בשביל אבא! האם באה, כנראה, מבית שעוד ידעו שם על ענינים אלה, וכאשר ראתה שבתה הדליקה שני נרות נשמה ואומרת שאחד בשביל אבא ואחד בשביל אמא חלף בה "רעד" פנימי עמוק, ולמחרת כבר הלכה בעצמה לבית הכנסת. ומאז והלאה התחילה להדליק נרות בכל ערב שבת. ומכוח הנרות נהפכו היא ובעלה לבעלי תשובה. (שאל אביך ויגדך ח"י עמוד קל"ה)

סגולה לאריכות החיים מעשה באחד שהאריך ימים, ולא מצאו לו "זכות" מדברים שאינם כתובים בתורה, שראוי ליתן עליהם שכר גם בעולם הזה, אלא מה שהוסיף, שלא היה מדליק נרות לשבת כי אם "בשמן זית", אף אם היה ביקור!!! (נעלו חסידים)

בזכות הנרות השבת נצלנו והכרנו אחד את השני

יהודי שזה מקרוב הגיע ארצה "מרוסיה", אחרי נדודים ותלאות שפקדוהו בסיביר, עדי הגיע לחוף מבטחים, פתחתי עמו בשיחה, ומהא לדא, גולל בפני סיפור מעניין מאד שקרה אותו בזמן מלחמת העולם השנייה.

בעיר "לודז" שבפולניה התגורר מודעני יהודי האמיד רובי אברהם שמו, הוא ומשפחתו חיו ברוב אושר ועושר, עדי פרץ מלחמת העולם השנייה, העמיד משפחה ברוכה בת תשע נפשות, אשר הצעיר ביניהם היה "שלמה" עוד בקטנותו ניכרו בו כישרונות מעולים ויופי, אשר עלו על שאר אחיו ואחיותיו. מדי ערב שבת בשבת היה "מתבונן" הער באמו עת הדליקה נרות שבת, משום מה היה מתבונן בהם ארוכות כשפניו מזהירות מתוך הנאה ושמחה. באחד מערבי השבתות הללו, כשהאם הדליקה נרותיה כהרגלה, ניגש הילד סמוך לנרות, ובלו לשים לב נפל על ידו נר דולק וגרם לו כוויות וכאבים עצומים, אולם אחרי מאמצים רבים נרפאה ידו, אך נשארה לו צלקת "ליזכרון". מלחמת העולם השנייה פרצה, קלגסי הנאצים פלשו לפולניה והביאו עמם הרס ואבדון לאומה בכללה, ולתושבי היהודים בפרט, המלחמה התפשטה לכל רחבי אירופה, ובכל מקום בו הגיעו הצוררים הוגלו והושמדו יהודים ללא רחם.

כוס התרעלה הגיעה "גם" למשפחת ר' אברהם, המשפחה כולה נלקחה למחנות ריכוז, ומשם לתאי הגזים פרט לרבי אברהם עצמו, שהצליח להימלט לרוסיה כל עוד נפשו בו, ובעוד מצפה הוא למצוא מנוח מתלאותיו ואבלו הכבד, הוגלה לסיביר על ידי ממשלת רוסיה.

רבי אברהם לא אמר נואש, וכיהודי הנאמן לעמו ולדתו החל עושה למען הגברת הדת במקום גלותו, אף על פי שדבר זה היה בחוקת סכנת נפשות, פעולתו בשטח זה התרחבה, וביום מהימים הצליח לייסד "בית כנסת". ומעשה שטן בדמות קצין מהצבא האדום, בשם "ניטשקה" החל להתערב במעשיו של רבי אברהם, "ריח אטישיות" נדף ממנו, והיה משתדל להציק, לצערם של האנשים אשר בפקידו, וביחוד על היהודים.

לא פעם אחת אמר על רבי אברהם, כי "מיוצאיו להורג" באם לא יחדל מדרכו בקודש, אך רבי אברהם אשר מיוצרותו למען צורכי הדת גדולה הייתה, לא שעה לאוימו של צורר זה, והמשיך בדרכו ביתר שאת בעוד שסכנת מות ריחפה עליו. אולם גם תלאותיו ולגולו הגיעו לסיומם, ובאחד הימים נודע לו כי שחרורו קרוב, וכי עליו להתכונן כדי לצאת לישראל, הוברר לו כי מאמציו הרבים, ביחס לבקשת יציאה נתקבלה, אך מה דאב לבו על כי אין איש שיכול לנהל את העניינים "במסירות" כפי שהוא ניהלם, ואשר יוכל להתגבר על רשעתם של הצוררים למיניהם.

"בערב האחרון" לפני צאתו לדרך נכנס לבית הכנסת, אשר כה אהבו וטיפחו כדי לשפוך שיחו לפני קונו, הוא "הדליק נרות" לזיכרון משפחתו שנשפתה, והשתפך בהתרגשות ובתפתעות במזמורי תהילים ו"מרגע לרגע" הלך קולו וגבר. קולות אלה הביאו את הקצין "ניטשקה" לראות מה הם הקולות הבוקעים לפתע בחלל הלילה, וכשראה את רבי אברהם "בתפילותיו" קפץ עליו רוגזו, והחל "להפשיל את שרוליו" על מנת להרביץ לרבי אברהם. פניו של רבי אברהם "החווירו" ומתוך רעד החל נותן קולו "בשמע ישראל" אדיר, ובתוך כך נתגלתה ידו של הלו, "שצלקת" גדולה משריפה נראתה עליה. צעקה פתאומית הושמעה "שלמה" בני שלמה" החי אתה! פניו של ניטשקה להטו מסומק. וכשראה לפניו הנרות נתן קריאה "אבא", מה גרמתי לך, מחול לי אבא, מחול לי, ויתנפלו איש על צוואר רעהו ויתמוגגו מבכי ומשמחה, השנים הצליחו להתחמק ולהגיע לחופי הארץ, והתחילו להאחז בה ולעובדה, ובעזרת השם הצליח שלמהלה להתחנן בישראל, ולקח לו אישה בת רב ידוע בארץ, ומתגוררים בעירו של אברהם איבנו באר שבע וגר ביחד עם אביו רבי אברהם חיים טובים ומאושרים. ורבי אברהם ובנו שלמהלה רואים בערב שבת את "הנרות" דולקים אומרים "בזכות" הנרות האלו נצלנו והכרנו אחד את השני.

[יא] זמן הנחתם בבוקר משיראה את חבריו הרגיל עמו קצת ברחוק ד' אמות ויכירונו, וטוב לאחר ולא להקדים, ואם טעה והניח תפילין בעוד לילה ובירך עליהם אין צריך לחזור ולברך כשיאיר היום [ה"ע זמן הנחתם 6 דקות לאחר עמוד השחר וטוב להחמיר כשעה לפני הזריחה]

[יב] בשבת ויום טוב אסור להניחם, מפני שימים אלו עצמן אות, ואם מניח בהם אבות אחר נמצא מזלזל בהם, וגם בחול המועד אסור לספרדים להניחם. משום דקיימא לן גם ימי חול המועד הם אות, אבל האשכנזים [בחוף לארץ] מנהגם להניח בחול המועד:

[יג] מי שחלץ תפילו על דעת לחזור להניחם מיד לא יחזור לברך ואם חלצן להכנס לבית הכסא אפילו דעתו ללבשן מיד יש חולקין בזה ומאחר דספק ברכות להקל גם בזה לא יברך, אלא יברך בלי שם ומלכות ויהרהר שם ומלכות במחשבה [ה"ע נכנס לבית הכסא והניחם יברך על התפילין כיון שאסור להכנס עם התפילין לבית הכסא הוי הפסק] נשמטו התפילין ממקומם שלא בכונה וממשמש בהם להחזירם למקומן לא יברך

[יד] מותר לברך על תפילין שאולין, מפני שאדם יוצא ידי חובה בתפילין של חבריו, אבל אסור לברך על תפילין גזולין שהיו מצוה הבאה בעבירה, על כן לא ילבש אדם תפילין של חבריו שלא מדעת בעלים דשואל שלא מדעת גזלן הוא, ובשעת הדחק דלא אפשר לו ללבשם מדעת בעלים דאינם מצויים לפניו, ואם ימתין יעבור הזמן אז יש לסמוך על נדבת לבם של ישראל דניחא להו למעבד מצווה בממונם, וטוב שאחר כך יגיד לבעלים ויבקש מהם רצון על מה שעשה למפרע אם אפשר לו למצוא אותם:

[טו] סדר הנחת תפילין, בתחלה יקשור תפילין של יד בזרוע השמאלית על הקיבורת שהוא מקום בשר הגבוה התופח הנקרא קיבורת, ויכסה זרועו בטלית כדי שתהיה הנחת תפילין של יד בהצנע, ויש סוד בדבר על כן אפילו יושב לבדו ואפילו בבית אפל גם כן יכסה הזרוע בטלית, סימן לדבר כי יד על כס, ומהירק"ש ז"ל טעמא אפל גם כן יכסה הזרוע בטלית, סימן לדבר כי יד על לאחריה, ולא יעשה כריכה בקיבורת, אלא אחר שיהיה היטב יקשור היו"ד ברצועה עם ההתפילין, ואף על פי שהיו"ד שקורה בחוט של גיד עם הבית משום דאין להפריד התיתורא לעולם, כנז' בזה"ה, עם כל זה יש סוד בדבר לקשור היו"ד ברצועה, ואחר שקשר היו"ד ימשוך הרצועה לזרוע ויכרוך אותה סביב הזרוע שבעה כריכות שלימות, ומה שנמשכת הרצועה בתחלת הזרוע מצד אחד של הזרוע אין זה נחשב כריכה ואין זה בכלל הכריכות, לכך יכרוך ז' כריכות ממש שלימות, ואחר שיכרוך השבע כריכות, יעמוד ויניח תפילין של ראש מעומד, דאין להניח תפילין של ראש אלא רק אחר שבע הכריכות:

[טז] אחר שהניח תפילין של ראש, אז תכף ומיד יגמור הנחת תפילין של יד בשלש כריכות כורך באצבע האמצעית הנקרא אמה, ויעשה כריכה אחת בפרק האמצעי של האצבע ושתי כריכות בפרק התחתון, ולפי דברי הרב מצת שמורים ז"ל יאמר בעת שעושה הכריכות הנוכח פסוק וארשתיה לי לעולם, וארשתיה לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים וארשתיה לי באמונה וידעת את ה'

[יז] אחר שעשה שלשה כריכות הנזכר על האצבע וגמר תפילין של יד, אז יכניס הרצועות של תפילין של ראש באבנטו, בסדר זה דהיינו רצועה של שמאל יכניסנה בקצה העליון של האבנט כנגד החזה שלו, ורצועת הימין יכניסנה למטה בקצה התחתון של האבנט כדי שתהיה כנגד הטיבור, בסוד והאחת גבוהה מחברתה, וכל זה יעשה מעומד. ויזהר להשים סופי קצוות של הרצועות ג"כ באבנט, שיכניסם כולם שלא יהיו משולשים לארץ

[יח] קודם הנחת תפילין של ראש ראשו, יסתכל בשבעה זיינין שיש בשני זיינין שיש בזה סודות גדולים, הנה המקובלים ז"ל סבירא ליה לכסות בטלית שיוריד הטלית עד סוף המצח. ודלא כמרן וכן עיקר:

[יט] יזהר שלא יוציא תפילין של ראש מן הכיס אלא עד שיניח תפילין של יד ויקשרנו במקום הקיבורת, אבל אם השמש מוציא לאחר הקשירה קודם שעשה הכריכות לית לה בה:

[כ] מי שהניח רק תפילין של ראש ואחר כך הביאו לו תפילין של יד צריך להסיר תפילין של ראש מעליו כדי שילבש תפילין של יד תחלה, ואחר כך יניח תפילין של ראש, וכן אם היה לובש תפילין בלא טלית גדול, ואחר כך הביאו לו טלית גדול שצריך להסיר התפילין וילבש הטלית ואחר כך ילבש התפילין בלא ברכה:

[כא] רבינו האר"י ז"ל הגיד בקבלה מפי אליהו זכור לטוב ששני הסברות של תפילין רש"י ור"ת אמת, וצריך למעבד תרווייהו, [ה"ע צריך לכוון שהוא יוצא ידי חובת התפילין שהם אמת והשאר רצועות בעלמא שאם לא כן עובר על כל תוספת לדעת מרן] על כן ירא שמים יעשה ב' זוגות תפילין א' כסברת רש"י וא' כסברת ר"ת ויאחז שניהם בידו ויכניסם בזרועו ויקשרם זה למעלה מזה, וצריך שיניח שניהם יחד ולא כאותם שמניחין של רש"י לחדו ושל ר"ת לחדו, גם צריך שיניח תפילין של ר"ת למעלה משל רש"י, בין בראש בין ביד כן מעלת בחינת תפילין של ר"ת גדול מבחינת תפילין של רש"י, והצד המחובר בזרוע הוא העליון, לכך יכניס תחלה של רש"י ויברך עליו אחר שיקשור אותו על הקבורת, ואחר כך יכניס של ר"ת ונמצא בזה של ר"ת מונחין למעלה משל רש"י, וכל זה בבתים אבל הרצועות יניח רצועה של תפילין דר"ת תחת רצועה של רש"י, לכך יעשה רוחב רצועה של ר"ת קצר משל רש"י כדי שתתכסה בה, וכן בשל ראש יניח של ר"ת למעלה משל רש"י וגם הקשר תפילין דר"ת יהיה בעורף גבוה מעט משל רש"י, ורק הרצועות היורדים מן הקשר שבעורף ולמטה, תעביר רצועת ר"ת תחת רצועת של רש"י שתתכסה בה, ולכל זה על פי הסוד ואין לשנות, גם יזהר שלא יתן הקציצה של האחד על המעברתא של האחר

סיפורים על א"מ ר' כמוס בן סבירסה זצ"ל שהשבעו יחול יום פטירתו
א"מ לימד במסירות נפש גדולה מאד את אלפי ילדי ישראל בקריאת התהילים ולימוד טעמי המקרא וכן חילק אלפי שקלים בחודש לצדקה והחזקת תורה מהכספים שהיה מקבל מהורדת עין הרע ופדיון נפש שהיה עושה וכן כל יום סיים פעמיים את ספר התהילים

תמיד קיבל אדם במאור פנים וכששאלו בשלומו מיד היו מקבלים ממנו צרור גדול מאוד של ברכות, לא פעם אחת אלא כל פעם מחדש כאלו זן פעם ראשונה שפגש אותו וזה נבע מטוב עין שלא קינא בשום אדם, לכן בירך תמיד בלב שלם כמו שכתוב "טוב עין הוא יבורך אל תקרי יבורך אלא יברך". ומשום כך אנשים אהבו מאד לפגוש אותו כיון שכל פגישה איתו מלווה בצרור ברכות

ברכותיו ותפילותיו ומעיינות שמעו הגיע למרחקים כשהוא כלל לא החזיק מעצמו בן **במנין שפחת ע' שבא** לנחם סיפר שאביו היה בלי הכרה שבועיים, הוא פגש את ר' כמוס ז"ל שהיה אז ילד בן 12 וסיפר לו, שאביו שבועיים ללא הכרה ר' כמוס אמר לו היום יתעורר, לאחר חצי שעה מקבלים טלפון שהאבא התעורר ברגע זה. אדם זה גר היום בחולון ובא במיוחד לנחם וסיפר סיפור זה

אדם שבא לנחם סיפר שנים לא היו לו ילדים וכל שבוע הוא היה קונה את ברכת התהילים הנמכרת מידי שבוע בבית הכנסת ומעביר לרבי כמוס את הכסף ישירות. ר' כמוס ברך אותו שעוד יהיה לו בן וברוך ה' נולד לו בן. **אישה באה אליו ואמרה** לו שאין לבנה ילדים כבר זמן רב אמר: "תתמי 1000 ₪ לצדקה לאיזה עני שנראה לך ובנך יזכה לבן בעוד שנה" וכך היה.

ישנו אדם שכמה שנים לא היו לו ילדים רבי כמוס אמר לו כשבע"ה יהיה לך ילד תתרום טלית לחתן ובי"ה זכה לבן ודאג לתת טלית לחתן כפי שאמר לו רבי כמוס

סיפר שהיה נשוי מעל לשנה ולא היו לו ילדים בא לרבי כמוס, ורבי כמוס אמר לו שאשתך כוהנת תבקש שתמחל לך ומכאן להבא תזהר בכבודה ומיד חודש לאחר מכאן זכה לפרוי בטן

כשהיה מגיע לפסוק בתהילים "גשם נדבות תניף אלוקים" הוא היה קורא את הפסוק ביחד עם כל ילדי התהילים שבע פעמים סיפר נכדו שלמד אצלו תהילים שהיה אומר לילדים בתהילים היום (כגון יום שלישי)אמרנו את הפסוק הזה שבע הבא ביום זה (יום שלישי הבא) ירד גשם וכך היה, ופעמים רבות היה יורד באותו יום גם.

סיפר אחד המנחמים שהוא עבר תאונת דרכים, הרכב התהפך פעמיים והוא יצא ללא שום פגע ובשבת עלה לתורה ובירך הגומל רבי כמוס זצ"ל שואל אותו מדוע ברכת הגומל, סיפר לו את מה שקרה אמר לו רבי כמוס זצ"ל תדע לך שחלמתי עליו שתפטר מן העולם והתפללתי עליו שלא יקרה לך כלום.

ישנו אדם מבוגר שהגיע קרוב לשנות החמישים רבי כמוס כל הזמן היה מברך אותו שבע"ה תתחתן ותזכה לזרע ולבסוף הוא התחתן וגם זכה לבן **היה עושה פדיון נפש** עם מאה ששים מטבעות ואת כל הכספים שקיבל הן מהפדיון נפש, הן מהורדת עין הרע, היה מחלק לצדקה כשלא היה משאיר לעצמו אפילו שקל. ומדובר באלפי שקלים בחודש. הייתה לו מחברת ובה היה רומש את הכספים שקיבל ומה הוא נתן שלא יבא ליד טעות

הרב ש' אמו שר' כמוס סיפר לו שראה מנורת זהב מעל המיטה של רבי כלפון הכהן בזמן פטירתו ובוודאי שלא כל אדם זוכה לראות מראה כזה. **בשטובים כל מקום שעשו** תענית דיבור הצטרף אליהם כך בשטובים עשה את התענית דיבור בכל שנה מעל לשתיים עשרה פעמים כל זאת עשה לשם שמים תמיד אמר מה שאני יכיתי לחיים ארוכים הוא בזכות לימוד התהילים

בזמן שנולד בן שני לבתו, בתו רצתה שישב סנדק אבל הוא ביקש ממנה שגיסה של בתו ישב סנדק כיון שזה יכול לעזור לו לישועה ובתו שוב הפצירה באביה ר' כמוס, אמר לה אביה ר' כמוס את תעשי לי טובה גדולה שתנני לו לשבת, למרות שאינו מוכיר אותו, כאב את כאבו ויותר לב כבודו למען השני ואכן הוא זכה לישועה

סיפרה גיסתה של כלתו של הרב כמוס שכאבא של אליס נפטר ר' כמוס היה מגיע כל יום מימי השבעה באוטובוס מתיבות לדימונה במקום שישבו שבעה ואמר לגיסתא של אליס שתדאג למנין כל יום ובזכות זה תזכי לבן זכר היה לה באתו זמן חמש בנות היא הצליחה להשיג כל יום מנין כיון שהיא עובדת בעיריה היא לא כל האמינה במה שאמר אבל כיבדה את דבריו להשיג מנין כל יום והיא סיפרה שאכן לאחר אחד עשר חודש זכתה ללדת בן אחר חמש בנות ונקרה שמו בישראל שלמה על שם הסבא

סיפרה אשה שר' כמוס בא לאמא שלה שהיתה אלמנה ושאל אם יש משהו בבית והיא אמרה לו לא ואז הוא אמר לה אם היא יכולה לצאת (מחשש יחוד) וכשיצאה מהבית אמר לה את מחתנת בת קחי מעטפה עם כסף לצורך חתונה **אשה סיפרה לכלתו שבאה** לרבי כמוס וסיפרה לו שפטרו אותה מהעבודה רבי כמוס אמר לילדים בתהילים אני אברך ותענו אמן ובירך אותה שתמצאי עבודה בפהות שעות ויותר כסף וענו הילדים אמן ואכן בסוף השבוע לברכתו שר' כמוס מצאה עבודה בפהות שעות ויותר כסף

סיפר ראש כולל שר' כמוס אמר לרבי א' זצ"ל שהשבעו תקבל מתנה טובה אותו שבוע הוא קיבל התקף לב קל ולאחר התקף לב הוא עשה דייטא מאד גדולה וירד מאד במשקל והשיל הרבה קילוגרמים לפני כן הוא סבל מלחץ דם גבוה ומסוכרת מאד גבוהה והיה מזריק אינסולין 3 פעמים ביום לאחר הדייטא הוא הבריא לגמרי לא היה לו בעיות של לחץ דם ולא סכרת הבריא לחלוטין הברכה של ר' כמוס התקיימה וקיבל מתנה טובה שעכשיו אין לו לא לחץ דם ולא סכרת **וכן סיפר תלמיד חכם** ששנים סבל מהגב אמר לו ר' כמוס אני יוריד לך עין הרע התלמיד חכם זלזל בזה עד שיום אחד ר' כמוס אמר לו שאני יוריד לך עכשיו עין הרע אם חורדתי לרב הראשי הרב כדיר צבאן כמה פעמים אני יכול להוריד לך הוא עשה את הלחש של החיד"א ופיהק הרבה ויצאו לו דמעות מהעיניים ומאז ספיקו הכאבים בכתף לחלוטין כך הוא סיפר באזכרה על השנה

סיפר אחד הברנים שהפסודו, שפעם בנו בכורו היה חולה והיה בסכנה, הלך לר' כמוס ואמר לו שיתפלל עליו, אמר לו ר' כמוס שכל יום יגמור עליו את התהילים פעמיים כמניין 'כפרי' ואכן תפילתו עזרה והוא הבריא, הקים משפחה ונולדו לו ילדים. ניצל כל רגע לקריאת תהילים

אמרי חז"ל כתב ספר חסידים סימן קפג אחד היה מצער את החכם ואמר לחכם כמה גדול עון אותו האיש שמצערך על לא פשעך א"ל החכם אני מפשיעו אלא עונותי עשו לי. אמרו מצוה לך להענישו ולקללו א"ל אי"כ הייתי מעניש ומקלל את עצמי כי עונותי גרמו לעצור זה שהרי אמר הכתוב (בראשית מ"ד ט"ז) האלהים מצא את עון עבדיך אמר יהודה ברור לי שאחד מעבדיך שם הגביע באמתחתו ומלא עונינו גרם שבא לנו הצער לכן שקלל שמעני את דוד אמר דוד (ש"יב ט"ז ז"א) הניחו לו וינקל כל (ה') אמרו לו (ה') ועוני גרם אם לא הייתי חוטא לא בא אמנון לשכב עם תמר ולא היה אבשלום מורד באביו ופושט עם נשי אביו לפיכך מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו (איכה ג' ל"ט). מסכת דרך ארץ פרק ז ה.הלכה לה: ואם הלויים מאומה לפני בשעת דוחקו, נתקיים עליו אז תקרא וה' יענה. הלכה לו: ואם השפלת עצמך, הקדוש ברוך הוא מגביהך

